

nyitó oldal
impresszum
beküldési feltételek
kapcsolat
vendégkönyv

TARTALOM

1. oldal

próza, versek

Baranyi Ferenc: A mór mehet
Király Gábor: Az eredményesség
Kolev András: Evolúció
Kovács Gabriella: A mi világunk!
Lelkes Miklós: Látszat-létével...
M. Laurens: A trágyahordó dala
Nagy Antal Róbert: Ahogy, ahol
Ódor György: Vannak helyek
Rada Gyula: Caesarhoz
T. Ágoston László: Pappék unokája
Tiszai P. Imre: Anyánk halott álma

2. oldal

próza, versek

Albert Lőrincz Márton:
Egymáshoz futnak
Bokros Márta: Meditáció
Debreczeny György:
a hibás én vagyok
Dobrosi Andrea: Tutí úti
Fetykó Judit:
Berti, meg azok a dolgok...
Fövényi Sándor: Nyőcker blues
G. Ferenczy Hanna:
A La Bella Itáliában
Kamarás Klára: Mínta kihalt utcán...
Kő-Szabó Imre: Pár perc, késés
Köves József: Kelet-Közép Európa
Lehoczki Károly: Szobrok huzatban
Nógrádi Gábor: Páva a kertben
Nyakó Attila: Mellém zuhant
Péter Erika: Chaplin
Pethes Mária:
Hajamban csókok legyen virág
Pethő N. Gábor: Akkor az ez
Ricza István:
A néhai osztálytársainkról
Rózsa András: a vetkőző szűz csodája
Szegő Judit: Vakult tükör

3. oldal

mikroszkóp

Koosán Ildikó

Vallomás, szonett koszorú

4. oldal

klasszikusaink

Heltai Jenő

versek

Rada Gyula
Caesarhoz

13.

Félned kell! Lám álnok kegyeltjeid
fején olvad a vaj, kiderült, hazug
e szóvilág. Lopott forintjaid
zaja égbe kiált, s úton útfélen
arat a halál. Már az is lázad,
kit szerelme hajt megzavarodva,
vagy a vakság e dőridőben...

...nem sok választásod van! Hány
bölc barát vére szárad lábadon?
Forró fürdőt veszel? Vagy ágynak esel?
Legyen Locustáé a gyáva diadal?
Üzenj hadat a kényes keletnek, üzd
ki Rómából a még igazhitűket!

Veszve vagy! Légióid elpártoltak,
az ifjak mind levették a tunikát,
ellened van Germánia, Gallia,
s az Új Világ. Hallgass a jósra!
Brutusod már mögötted áll ...!

Kovács Gabriella
A mi világunk

Ma csendes korszakban élünk.
Nem lázad a század.
Csak építget álmokból házat
nem másnak, csakis magának.
Egyedül várja a csodákat,
mert sok munkája van,
vagy épp dologtalan,
nem ér rá, nincs idő,
nem az ő dolga.
Kit érdekel a sok modern rabszolga,
kit érdekel a hajléktalan?
Szánakozik kicsit,
kinek hajléka van,

KÖNYVAJÁNLÓ

A

MERCATOR STÚDIO

kiadásában megjelent
e-könyvek innen is nyithatók

Bányai Tamás: Csikánó
Bittner János: Rohanj!
Fetykó Judit: A kapun túl
Fetykó Judit: Ablakvitéz
Fetykó Judit: Eprekert
G. Ferenczy Hanna:
A kereszt árnyékában
G. Ferenczy Hanna:
Túl a netovábbon
Kamarás Klára: Álmodok útján
Kamarás Klára: Letenyei fák
Kaskötő István: Számadás
Sárközi László: Csikágó
Sárközi László: Hellén szerenád
Pápay Aranka: Örvények felett

A MEK-ről letölthető művek

Bodó Csiba Gizella: Válogatott versek
Bodó Csiba Gizella: Hoztam olajágat.
Fetykó Judit: Az úton
Fetykó Judit: Hársfanyereg
Fetykó Judit: Rezenciók
Fetykó Judit: Szabad áramlások
Kamarás Klára: Anica
Kamarás Klára: Arcok a múltból
Kamarás Klára: Álmodok asszonya
Kamarás Klára: Derült égből...
Kamarás Klára: Mária lányai
Kamarás Klára: Miből lesz a cserebogár
Kamarás Klára: Napraforgók
Kamarás Klára: Orchideák
Kamarás Klára: Pepita füzetek
Kaskötő István:
A Petruccio házaspár
különös esete
Kaskötő István: Az öreg Joe
Kaskötő István: Életrajz
Lehoczki Károly: Az ismeretlen kert
Az ismeretlen kert, hangos változat.
Lehoczki Károly: Elgurult gyöngyök
Lehoczki Károly:
Hipermarket. (hangoskönyv)
Lehoczki Károly: Tenz
Lelkes Miklós:
Én már a nyárba vágyom át...
Nógrádi Gábor: Itt éltünk és haltunk
Péter Erika: Túlhordott ölelés
Végh Sándor: A csend hangjai

Munkatársaink Honlapjai

Arany-Tóth Katalin
Bányai Tamás
Csepeli Szabó Béla
Kamarás Klára
Kaskötő István

...majd a PuPu,
ha valaki, hát
ő majd tudja!

MAGADDAL SZEMBEN
Ódor György versei

A
Magyar Elektronikus Könyvtár
adattárában.

Johannes Brahms
Symphony No: 3
III. movement.

lelkét megnyugtatja némi adománnyal,
s többet törődik a régi hagyománnyal,
mint a mával, a "mosttal", a bajjal.

Mikor reggel megkeni a kenyerét vajjal,
megnyugszik mert van kenyere, vaja.

Mit számít, hogy bajban van a haza?

Mit számít, hogy túl sok, aki éhes?

Haldoklik a kórház,
de ő egészséges.

Nem érdekli, hogy kinek mi a gondja.

"Magának főzte, hát egye meg!" - mondja.

Ez a csendes korszak,
ez a csendes világ.

Nem tudja, nem érti,
hogy mekkora hibát

vét,

hogy bűnt követ el

Önnön maga ellen.

Hiányzik belőle a jó csapatszellem.

Ébresztő, Barátom, mert lehet, hogy holnap

Te süllyedsz a mélybe.

S kit érdekel majd, hol vagy?

Nyisd hát ki a szemed,

tárd hát ki a szíved,

ez a világ mindenkié,

nem csupán a tied!

Ketykó István
Lászlóffy Csaba
Lehoczki Károly
Köves József
Nógrádi Gábor
Pápay Aranka
Péter Erika
T. Agoston László

Ajánlott Honlapok

Alkotóház
Canadahun
Ezredvég
Hetedhétár
Irodalmi Epreskert
Kodály László
Magyar Elektronikus Könyvtár

VIDEÓ

Ady Endre:
Menjünk vissza Ázsiába.

(Katt a képre.)

próza, versek

Szerkesztő, próza: Kaskó István
Szerkesztő, versek: Kamarás Klára

Lelkes Miklós
Látszat-létével...

Látszat-létével hivalkodik egy ország.
Kéz rendezget giccses színpalakat.
Kie e Kéz? Bamba közönség bámul
ihaj-csuhaj!-os, táncos lábakat.

Kenyér, ha nincs is, megy tovább a játék.
S a nagy nemzeti futószalagon,
színpalak mögött, hová tűnik végül
a lopott vagy tékozolt közvagygon?

Látszat-ország, látszat-lét, hamis álmok,
bábok, babák, fülbe dugott zene, -
s míg csór a Kéz, mint mímel szende szentet
szűznek kifestett kórus éneke!

Látszat-létét éli egy hazug ország.
Szemfényvesztő tükörsora ragyog..
Vers, legalább Te nézz e nép szemébe,
s mutasd a vért, könnyet, - a holnapot!

(2016)

M. Laurens
A TRÁGYAHORDÓ DALA

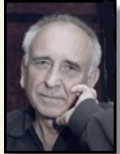
a capite foetet piscis

Én hordom mocskotok
fertelmes halomba,
derekam tőletek görbe,
becsületed a vödörbe`:
gazdag avagy koldus,
mind elfordul fintorogva.

Én hordom mocskotok
nagy, lelketlen halomba,
becsületedeket kihányva
pénzzé vált a bálványfa:
"Nem ember, ki hordja!"
fordultok el vigyorogva.

Hordtam elégszer mocskotok
nap mint nap egymagam,
szó nélkül e pöcegödörbe,
mit nekem szántatok örökre:
most én fordulok el tőletek,
véggépp megundorodva.

Hordjátok hát mocskotok

Baranyi Ferenc
A mór mehet

..... vagyok.
Túl nehéz már a járom.
Lehet, összeroskadok, de
én már szinte várom.

Hetvennyolc évesen
mi marad bennem érték?
Egyáltalán: mire vagyok
használható én még?
Szép tüzem kihamvadóban,
javaim fogyatkozásában,
ölelésem lazulóban,
testem-lelkem sorvadóban-
miért kellene szeretni,
kiből minden szerethetőt
kigyomlált a vénség?

Hagyj sorsomra. Ápolásra
szorulok egyre inkább.
Hagyj sorsomra, mielőtt a
gondozást megunnád.
Kitártam az eget neked
repülésre képeztelek,
már nem leszel szárny szegett
immár nélkülem sem.

Áldjon meg az Isten.

Lelkem kincstárából
szétosztva minden érték.
A mór mehet.
Megtette kötelességét.

Ódor György
Vannak helyek

Vannak helyek, ahova nem érdemes
ma elmenni. Nem azért, mert nem szép
vagy veszélyes, egyszerűen nem okoznak
örömet az ott élők. Kiirtották az angyalokat
és az ördögöket dühös teljhatalmú urak,
a gyerek parancsszóra születik, egyenruhában
flangálnak diákok, dadusok, dédapák.
Nincs mit szeretni a cipők kopogásában,
a por nem száll, a latyakos sár nem cuppog.
Az arc sem simul ki, éberem alszol, ha szólnak,
magadra rántasz valamit és már futsz is.
A lehorgonyzott hajókról
néha figyelmeztető lövés hangzik,
utána az eget bámuló nem lát csillagokat.
A szájak lángoló kutak. Úgy tartod,
mintha normál villanykörtét nyelnél.
Időnként világít, ne tévesszenek szem elől.
Vannak helyek, hol irodalmárok nem értik
a költő szavát. Vannak helyek, bizony.

egyszer végre önmagatok:
legalább e dalomba`.

Pest-Buda, 2016. május 13-20.

Király Gábor
AZ EREDMÉNYESSÉG

Ingatlaneladási meg gyógyszeradó bevezetve
nyugdíjsarc új tervezetének örülhet a nép
luxusra durva egy áfa kivetve
diploma megterhelve adóval
és házi vegyesre jön új jövedék
végkielégítések extraadója
két forint minden perc telefonhívásra
vessen a bank és a multiközért
húszféle összeg és ez csak a kezdet
tudjuk a kormány megvéd minket
így szabadul fel boldog népünk
a brüsszeli héják karma alól

Nagy Antal Róbert
Ahogy, ahol

Igazságot szel a széken.
Osztt, szeletel szerencsétlen.
Szélességben, hosszúságban,
földrajzilag pont hazánkban.

Sajtot tördel róka-vágyunk.
Mackó-ésszel sorba állunk.
Az utolsó mindig meglök,
emberfejbe csomagolt tök.

Jobbra-balra fordít a szó.
Sorban első: a hangadó.
Hátra arcot nem parancsol.
Agyunk mossa, ahogy, ahol,

holnemvoltból szó legendát,
csapdát kiált, nem segít át.
Birka népnek legelőjén
lelegett gaz: hit és erény.

Kolev András
Evolúció

A tűz parázslík, füstje méreg,
maroknyi kő eret talál.
A szívhez ér a nyers fakéreg,
késé lett már a rézkanál.

A balta bronz, a borda reccsen,

Tiszai P. Imre
Anyánk halott álma

Vagyunk Pilátus és ítélkezünk,
vagyunk Jézus és keresztre feszülünk,
vagyunk mennybe vágyó
pokolba járó senkik,
vagyunk valakik név nélkül,
teszünk-veszünk értelmetlenül.
Voltunk vendégek az édenkertben,
voltunk tolvajok - sunyi módon
férges almát loptunk,
ma áldozunk érte az oltáron,
két kézzel hányjuk a keresztet,
ujjhegyvel érintjük a szenteltvizet,
tömjén füstje orrunkat facsarja,
könnyeket sírunk hazudva.
Leszünk majd földi Istenek,
porszemei egy nagy semminek,
leszünk a volt, de soha a ma,
leszünk anyánk halott álma.

acélos izmot szánt a vas.
Halál lapít a vegyszerekben,
a földre hulló víz savas.

A sejtfalakra vírus mászik,
a hegytetőn az ember ül.
Az egyik elmegy, ott a másik,
az alja áll rég legfelül.

T. Ágoston László
Pappék unokája

– No, Marikám, mit szólsz ehhez a Rádai Gyöngyihez? –
állította meg Ballánét a kisbolt előtt a barátnője, a kövér
Takácsné.

– Hallottad, mit csinált a saját gyerekével?

– Hallani éppen hallottam, de fölfogni is képtelen vagyok.
És ha meggondolom, hogy ez a lány itt nőtt föl köztünk a
faluban, a szemünk láttára...

– Ezt azért nem mondanám ilyen határozottan – állt meg
mellettük a szikvízgyáros felsé. – .

Tovább a teljes szöveghez>>>

a vendég

Remsey Jenő
festőművész

vendégkönyv

következő oldal >

Kamarás Klára
Míntha kihalt utcán...

Mintha kihalt utcán sietne végig
az életem. Ázott cipőm kopog.
Segítség nincs. Előttem csak csukódnak
a másoknak tárt kapuk, ablakok.

Ha verseim olvassák, térdre esve
köszönjem meg az erre szánt időt?
Babért kerestem? Csalán jut helyette,
az árok szélén már elég kinőtt.

Költő hazudj s tiéd a hír, a kincs!
Fesd a világot rózsaszín igékkel,
a jövőt a szivárvány hét színével,
és mosolyogj, míg szíved vérzik el!

Fejed fölött nincs holló, csalogány sincs,
csak egy veréb, de az nem énekel.

Rózsa András
a vetkőző szűz csodája

állok a schilthorn tetején
a fémkorlátnak dőlve
innen már csak visszaút van
nincs tovább előre

kéznýújtásnyi az égi kék
sziklát szikráztat a nap
az úrbe küldi rejtjelét
a földi pillanat

a jungfrau vetkőzni kezd
felhőfátylát lehántja
s moccanatlanná merevít
testének varázsa

a szűz tündöklőn meztelen
kamaszként pirul az ég
bűvöli telt formáival
a buja póreség

percnyi sincs a sztriptíz-csoda
a látomás elillan
de sejteimben jelt hagyott
s őrzöm holtomiglan

Fövényi Sándor
Nyócker blues

ha ide születnél jobb ha megdögölsz,
a drog úgylis elrohasztja lelked,
vagy a járdákon kutyaszart söpörsz,
mégsem lesz pénzed egy felest beverned
sehol se laksz, mégis minden a tiéd,
de büntetlen nem nyúlhatsz semmihez,
anyád rég kitepte neked szíved,
hogy utcakő helyett arra hajtsd fejed.
itt nem szeret senki, és te sem szeretsz,
hetente penge borzolja bőröd,
nem tesz semmit mikor azon nevensz,
hogy sikerült magad ismét megölnöd.
de százszor felkelsz, ha elesel százszor,
és rozsdás véred biztos útlelél,
hogy hová?, hát mikor Szárszót játszol,
ha sötét szemedbe felsikolt az éj.

Köves József
Kelet-Közép Európa

Közben ránéztem a karórámra, és észleltem, ha nem sietek,
még lekésem a buszt, aztán várhatok még, ki tudja, meddig.
Na, ma tuti elkésem.

Gyorsan, de gondosan bezártam az ajtót alul is, fölül is,
lenyomtam a kilincset, ellenőrizve, hogy mindent stimmel-e.

Hát nem. Mellézártam mindkét helyen. Kapkodva
nyitottam, majd újra zártam, mint a holland védelem a vében.
Szapora léptekkel mentem a lifthez, hívtam volna fölfelé, de
észrevettem a géppapírra nyomtatott szöveget, amit celluszal
ragasztottak a rozsdabarna (ejtsd: ronda) ajtóra:

NEM MŰKÖDIK!

Tovább a teljes szöveghez>>>

Szegő Judit
Vakult tükör

Vakult tükör múltat vetít a padláson.
Képei évek, és boldog pillanatok.
A csendben gondolat rebben, mint halk bársony.
Mosolyogva intenek az itt maradók,

Jég-fehérre dermedt arccal, kik elmúltak.

Pethő N. Gábor
Akkor az ez

Sokszor szakítottam ki magamból
Millió-millió szárnyat,
De tudom, mert érzem,
Érzem, mert tudom:
Veszni hagyom az újat.

Így maradok, így, ha,
Ha már letettem a tollat,
Aki engem követett, most
Átgázolhat millió-millió véres szárnyat.

Nekem maradt még egy roncsolt csonkom,
S úgy látom, te sem maradtál teljesen
Meztelen.
Elismerem, ez búcsúversnek is
Kicsit össze-vissza és szemtelen.

Csak az aurám azt üzentte: ez a teória
Rohadtul, piszkosul... érdektelen.
„Műveljük kertjeinket”, olvassunk ponyvát,
Amennyit lehet! A szív úgymint megszakad: ez a dolga.

Ne legyen ez,
Ne legyen ilyen,
Ne legyen más,
Ne keress folyton – folyton keress!

És akkor is legyél szerelmes,
Mer'akkor tán udvarias leszel:
Felesküdsz a lány szüleinek,
Nyomulsz a karrierlépcsőn fel,
Akár egy kifuserált traktor.

A húsz év sokszor simogatott,
Bár többször éreztem: megnyomorít.
Az Élet, az a néha elviselhetetlen,
Az Élet, az az olykor zavart érzés:
Fogalmam sincs hova tegyem.

Így lesz örökké, és
Ha valami fáj, akkor az ez.
(Bár pár buszmegállónyira
Lenne a Gangesz).

2015-10-01

Közben játszik a fény a felszálló porral.
Korhadó bútorok ősz-szürkére avultak.
Naponta küzdenek a szú-rágott korrall.

Suhanó gyenge szellő, halk, tudja útját.
Falakon pókháló, kísértetként lebeg.
Mégvénült kisegér rág penészes csutkát,
Éhe avas falatért is hálát rebeg.

Lassan leszáll az este denevér szárnyon.
Reccsenve felsírnak a kopott bútorok.
Fatestükön múlt van, a jövő csak álom,
s hogy szebb legyen, mind hazug fényért
kuncsorog.

G. Ferenczy Hanna
A LA BELLA ITÁLIÁBAN

Fehér ciklámen és félhomály,
csipkés levelű déli pálma,
a Beatles - hajú zongorista
épp az avemáriát játssza.

A pincér lomha, s a mixernő
agyonsminkelt, fekete donna -
gépiesen, unott mosollyal
vermutot tölt a poharunkba.

Én nem tudom, hogy miért van az
hogy itt is csak szomorú vagyok -
s bár mellettem vagy, mégis, mégis
a szívem egyedül vacog.

A ciklámen fehér szirmai
nem tudom, most mitől peregnek -
a Dunán köd van, kürt szirénáz,
a hajók kék vizekre mennek.

Bokros Márta
Meditáció

Körül hús árnyak hintáznak,
felül felhők kergetőznek.
A fák bölcsességet regélnek
és nyugalmat.

S a kedves, vidám leanderek,
S a pálma – s banánfaligetek
ringatózva énekelnek
derűt, cirógatást, szerelmet
és nyugalmat.

Zúgó lombok, fenségesek,
hullámzó rétek, szelídek,
béke veletek, kék egek
és nyugalom.

**Debreczeny György
a hibás én vagyok**

kollázs Géczy János verseiből

mézelő darázs a mandulaágon
a trombitavirágot
magával hurcolja a tenger
fény és árnyék toporog
és visszafóházik
madárként felcsapó perzsaszőnyegek
lamentálnak az Adria fölött

szegedi hadak huszonegy ujjal
nyomkodják a földbe a nagyszál füveket
mely moly molyol a termés csonthéjával?
köldöktől vagyunk költőkké leszünk
rég utcán régi utcalányok
a múlt bugyijával szét(f)oszlik a jövő
felforr szájában a monda

de a vak nádi farkas nem volt boldog
fájt a torka a mandulaágon
körme alá pedig szálka vackolt
orrát a dögkútnál befogta
dőlt belőle a metilalkoholizmus illata
madárként felcsapó tengerek
lamentáltak a perzsaszőnyegek fölött

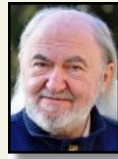
a trombitavirág magával hurcolta
a parlagi sast aki költő
a sztyeppén és a ritkás mocsarakban
a Szabadság teret arkangyalba zárták
mit keresünk itt a vasládában
én vagyok a hibás hogy lett a semmi
negyvenkét ujjal kellett volna
nyomkodni a földbe a nagyszál füveket

bizony negyvenkét ujjal

**Kő-Szabó Imre
Pár perc, késés**

Zsolt későn ébredt fel. Arca szőrös volt. - Így nem mehetek oda! – mondta hirtelen. - Borotválkoznom is kell! – állapítottam meg röviden, ahogy arcán végig húzta tenyerét. Ekkor már fél kilenc volt. Kilencre volt a találka megbeszélve

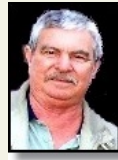
**Nógrádi Gábor
PÁVA A KERTBEN**

Lettem volna bár csúnya,
idomtalan, szelíd!
Akit azért szeretnek,
mert gyöngé, védtelen,
kegyetlenek kegyeltje,
már szinte emberi...

Kálnayék kertjében
pöffeszkedtem egész nap.
S míg futkoshatott a baromfinép,
bénán csodáltak,
gőgre köteleztek.

Hogy untam a hatalmat!
Hogy utáltam
léleknyomorító szépségemet!
De kiáltásom nem értette senki.

Figyeljetek rám, szürkék, szomorúak!
Ne irigyeljétek azok bámulatát,
kik néhány tollért egy éjjel megöltek!

**Ricza István
A néhai osztálytársainkról**

Ötvenöt éve megérett
itt az a sok-sok ígéret.
Büszke, mohácsi diák
hitte, övék a világ.

Tudjuk-e, hogy, ki mivé lett,
kit hova vitt el az élet,
sírjukon áll-e virág,
s ez fog-e várni miránk?

Mind, aki most idetévedt,
hagyja az ötvenöt évet,
még ma a könnyein át
mondjon el értük imát!

**Lehoczki Károly
Szobrok huzatban**

Színmű két részben

Tovább a teljes szöveghez>>>

Írénnel, helye Forgács utcai metró megálló. A felszínen, az újságárus bódéja előtt. – Tízperc borotválkozás, öt perc, öltözés és marad még negyedóra. Ha szerencsém van, akkor a jelzett utcánál leszek, időben! Neki kezdett. A szakálla ellenálló volt. A penge életlen. Fájt az arcbőre a kaparás után. Valósággal égett és milyen vörös lett!>>>Tovább a teljes szöveghez>>>

Dobrosi Andrea
Tuti úti

...hogyan hol a lélek, adjak tuti tippet?
Jótól kérdezed, az enyém úti lett,
ha megtalálod, bámulatba ejtő.
Valami nyomja. Én nem tudom mely kő,
de súlya nagy, nem ápolja senki sem,
se szorgalmas, se hanyag, hanem viszem
lejtőn le-fel, reménnyel töltve mindig,
mindenütt. Mit is tudnék én felelni,
ugyan mégis hol lehet? Az enyémtől
távol, mert hát az beteg, csak belém dől
picit tán a felismerés: lehetne
együtt; de valami bánat megette,
mint a szű a fákat, mit tudhatom én.
Ha rálelnél, az a legnagyobb poén...

Albert Lőrincz Márton
Egymáshoz futnak

Mint a kisfiúk,
egymáshoz futkosnak a nagyfiúk.
Kikönyökölök az ablakon,
s hallom,
hogyan zsugorodik
a távolság
a fővárosok között,
és az emberemlékezet.

Péter Erika
Chaplin

villanásnyi snittből
furakszik elő,
zakója túl feszes,
a nadrágja bő,

pingvinlépésekkel
iszkol, vagy totyog,
Hitler-bajuszt visel
és keménykalapot,

az árvákat óvja,
a tolvajjal harcol,

Mellém zuhant

Mellém zuhant az éj, s én nem voltam sehol.
Furcsán kongott a mély, egy tépett Metropolis
lapot cincált a szél a vastraverz alatt,
Kázmér volt és Huba, de a poén elmaradt.

Mindez csak mellékszál, kerestem hát magam,
a Gondviselést hívtam, jöjjön már, hogyha van!
Ám egyszer csak hirtelen ott álltam előttem,
hosszabb versnek indult, jócskán meglepődtem...

Remsey Jenő: Séta.

Fetykó Judit
Berti, meg azok a dolgok...

28.

Bertiék a hatvanas évektől minden évben egyszer-kétszer hazamentek látogatóba. Odaát szinte minden rokon átépített, modernizálták a házakat, ahol nem volt vezeték víz, ott a mély udvari kutakból elevátorral emelték ki a vizet, a kertben meg emésztőgödörbe folyt be a szennyvíz. A hetvenes években meg már kiépült a vízhálózat, és csatornáztak is. Az állam kedvezményes kölcsönrel támogatta a lakosságot. Ahogy Lívia növekedett, úgy nyaranta meghívták a rokonok, hogy töltsön köztük pár napot. Galickij Janikáéknak nem volt gyerekük, ők is el-eltették magukhoz a kislányt, olyankor a több valódi és tiszteletbeli keresztgyerek náluk volt, pontosabban mindig csak három kislány (ötszemélyes volt Janika autója), akikkel a környéket bejárták.

Tovább a teljes szöveghez>>>

Pethes Mária
Hajamban csókok legyen virág

Halálos hatalommal
végeztél ki az estét
ígérve gyertyagyújtást
virágfüzért
S lám kezded üres
borospohárhoz ért

menekülés közben
kaktuszok közt landol,

folyton orra bukik,
ám rögtön fölpattan,
s megy a maga útján
Harlekin-grimasszal.

Tölts újra
Hajtsuk fel gyorsan
a mámort
Szememben szemed
gyűjtson fényt
S hajamban ezer csóкод
legyen a virág

vendégkönyv

[következő oldal >](#)

Koosán Ildikó

Vallomás a líráról szonettkoszorú

II.

Nekem a líra azilum, sziget.
A bennem feloldott atomnyi lélek
jelenén túl, ahol véget érnek
a még rejthető mikro-részletek,
elektromágnes- rezgések születnek,
míg lelkemben a boldogságtudat
széles spektrumú hullámsávokat
vetít a szerteágazó ereknek.
Fogom az adás minden részletét
ahol a lélek kedvére fürödhet
és úgy hiszi, ma nem hiába élt.
Elkalandozni kétes részekért?
Vallom, a vétlen sokszor ráfizet!
Messziről félem a végtelen vizet.

IV.

Esélyt adok a lélegző virágnak,
azilumomban itt e sárgolyón,
ilyen az ember, néha álmodón

I

Mert széle, hossza nincs a nagyvilágnak,
s tovább tágul a csillagközi tér
A jó líra tömör szépséget ígér,
esszenciáit rendnek, tiszta vágynak.
A végtelen felosztva részletekre
mind önmagába rejtezett egész,
a kortudás avul, s képtelen merész
eszme terel galaxis-fényterekre.
Hát mért ne lenne helye ott a szépnek
hová a teremtés díszeket rakott,
és feltár benne több-száz ablakot,
új kontúrt, szín, fényt küldeni a képnek:
Megértetni, kik vagyunk, s minek.
Nekem a líra azilum, sziget.

III.

Messziről félem a végtelen vizet.
Eszmehullámok akit elsodornak
hajótörött, ha nem ma, akkor holnap.
Eladni hazát, erkölcsöt, szívet
a kor kényszerít, pénzért cserébe,
amott a ház dől, emitt egy roskatag
ember nyúz titokban elejtett vadat,
és fát szerez, hogy legyen estebédje.
S a líra? Hogyan szól, miről beszél?
...mert nem volt rajta több mázsás lakat,
légüres szavakat lopkod szét a szél...
Gyógyír a vígság, vesszen hát a bánat,
mint strucc, ha fejével föld alatt matat,
esélyt adok a lélegző virágnak.

hiszi, s lepkeszárnya nő a vágyak.
Pince hűvösén élni nem lehet,
lázong a test, a képtelen alázat,
viharsodrás feszíti szét a gátat
ostromolja a fénytelen eget.
Ami sajátom, jövőm létalapja,
kedvem a vágyat ésszerűn belakja,
s lírámm, ha szól, nem fog megtagadni.
Almafám virágos, menyasszonycsokor!
Ha buzgó hitemért senki sem okol
miért induljak más tájat kutatni?

VI.

Idegen égövet, égboltot, kegyet,
ismeretlenség von fénykörébe,
s közeledvén, jobban szemügyre véve
feltáruznak a kétes részletek.
Mágneses vonzása lelkednek kevés,
térerején átsiklik térfeled,
csalódva lépsz tovább, sírva kérdezed:
mért kellett nekem ez a tévedés?
Több a kevesebb! Ismerős zugodban
igaz meséid forrása, ha csobban,
hálálkodva áldd gondos istened,
mert küzdeni hazádban, otthonodban
jobb, mint henyélni idegen honokban,
bár termésük szebb tán, s gazdagabb lehet.

VIII.

Saját ruhánkat kell magunkra szabni,
más rongyát, ékét pőrén se keresd!
Nem nyílik össze hajnal és az est...
Idegen dalból elég egy fikarcnyi,
s mint grafiti a tiszta házfalon
képedbe rondít, furcsa fintorát
bőrödbe égve viseled tovább,
még rád fognák, behódolsz vastagon,
kordivat szabja méretre lelkedet,
s a rap hatalmát fennen hirdeted,
holott, ha kéred, csendjeid felelnek
polifon hangon, énedről mesélnek,
halk hárfahúrra komponált az ének:
kételyek, tudás ábrándok, szerelmek.

X

Nekem vet ágyat itt az alkonyat.
Megannyi parányi fénybogár lebeg,

V.

Miért induljak más tájat kutatni?
Gyökeret tépünk, vele föld szakad,
ha, ami bennünk él, s tudathoz tapad
próbáljuk erővel megtagadni,
Bár váltakoznak jó és rossz napok:
felver a gaz, és veszni látszik kertem
-lelkem naponta ahol megteremtem-,
lírámm jön társul, irtani gyomot.
Fáradt vándornak, akit éhe ölne,
életét menti pár út-menti körte,

gyümölcsöt véle így szemezgetek,
az öröm fáját látom megfoganni...
Miért induljak más tájat kutatni,
idegen égövet, égboltot, kegyet?

VII.

Bár termésük szebb tán, s gazdagabb lehet,
megtévesztő a külső csillogás,
nem bensőm kényszerít, külső ráhatás
oldoz fel, akár tolvaj is legyek...
Rafinált szép ruhák, díszes ékszerek,
hős percmemberkék aranytrónusa
vágyálmot szül, de lombostól dől a fa,
s az édig érő fény-kopár hegyek.
Meg kell térni az olcsó kábulatból,
dalt kölcsönözni kerti madaraktól,
nem elég csupán jobb lírát akarni,
szándékot, kincset halomba gyűjtve,
gáncsoskodást merszünk alá gyűrve,
saját ruhánkat kell magunkra szabni.

IX.

Kételyek ,tudás, ábrándok, szerelmek
az út kiosztott mér földkövei.
Üres hátizsák, vagy reménnyel teli
felbuzdulás, sorstűrő függelmek
színezik mesterin világom át- meg át.
Szabálya van és hitele rendnek,
titkaim kimondva életre kelnek,
felkavarják a lélegzés porát.
Mi jobb? egy drámát vállaimra venni,
vagy gúzsba kötve örökre temetni
az életigenlő kisdéd vágyakat?
Ne várd a választ, máig nem tudom,
bár volt idő rá, s volt rá alkalom,
nekem vet ágyat itt az alkonyat.

cikáz, suhan, képlékeny fényterek
sziporkáiban teremttöt kutat
lézerfény-mintás égbolton felettem
minden újszülött lélekrezdülés,
rögtől szakadni mégis oly kevés
hitet ad kölcsön és erőt a kertem.
Kontúrjaim bár merész ecsettel festem,
lényegem színeit meg kell keresnem,
mert fakulnak a lázongó szavak,
időkényszer ez, ma nincs máshoz közöm:
vajh' meddig élek itt, ez égövön?...
Szolgáló vagyok, s végtelen szabad.

XII.

Magamért védem, szenvedem a kertem,
vadhajtás, vihar, kiégett pázsitom...
Kudarok poharát fenékig iszom,
s vermelem, mit jobb időben szedtem,
hitet, tévhitet, gondosan beosztva
rímek árnyékán fényrészt bontani,
mert fény híján semmi sem az, ami..
zenéljen bár szépen, csengve-bongva.
Hagyd meg Uram, hagyd meg nekem a kertet,
ma nano léptékű végtelent kereshet
a bölcs, hagyd, izgasson még a részlet,
hiszem, titkaidra tárva tág kaput
élhetőbb élet kap félfénylő napot...
Mért hagynám el e hitből rakott fészket?

XIV

Még elmosná a felejtés, enyészet,
hogy esküvésem nem szegtem soha!
Tanúm e táj, s én, lelkes pásztora
fő-hajtva kezdem róla a beszédet.
Lírámban fény, szín, finom árnyalat
mögé eleven hitet, gyermekéveket
rejtettem, mind, a féltett kincseket,
belőle ennyi talán megmarad...
S még mennyi minden háborog belül
a-mért az ember folyton lelkesül,
mégsem lesz része a hét csodának...
Ágaznak, érkeznek összegyűlt utak,
hazám e sziget, s az enyém marad,
mert széle, hossza nincs a nagyvilágnak.

Szombathely, 2010 április 9-15

XI.

Szolgáló vagyok s végtelen szabad.
Nem dísz csupán, -hiszem- porzó, és bibe,
születni, múlni túl a semmibe...
S még több az emberélet! Lét és gondolat!
Mikor elesett, csonka, hitvány a test,
ha gondolat-dimenziókba menti
magát, naponta újra megteremti
lényegtelenből az éppen lényegest.
S mert nemcsak dísz, rút, jó avagy gonosz
teremtett létemben ami oszt, szoroz,
más hajtóerőt is kell belül keresnem!
Kötött a pályám, sorsom rám szabott.
Erőt csiholok most... télhez illatot...
Magamért védem, szenvedem a kertem.

XIII.

Miért hagynám el e hitből rakott fészket?
Folytonos búcsúzás, megérkezés
sodrában pörög a megmértetés,
fölénk emeljük, s még följebb a lécet.
Vagyunk, utánunk kiégett por marad
idő gubancon át- meg átperegve,
s ott ahol arasznyi nyugtunk lehetne
tér szab határt, a testbe bújít salak.
Megpróbálom az időt megragadni,
ingovány húz, meredély alatti
mélység megfontolásra készlet.
A jelent kell erősen átkarolni
ne vesszen el belőle sem maroknyi,
még elmosná a felejtés, enyészet...

XV.

Mert széle hossza nincs a nagyvilágnak,
nekem a líra azilum, sziget,
messziről félem a végtelen vizet,
esélyt adok a lélegző virágnak.
Miért induljak más tájat kutatni,
idegen égövet, égboltot, kegyet,
bár termésük szebb tán, s gazdagabb, lehet,
saját ruhánkat kell magunkra szabni.
Kételyek, tudás, ábrándok, szerelmek,
nekem vet ágyat itt az alkonyat,
szolgáló vagyok, s végtelen szabad,
magamért őrzöm, szenvedem e kertet.
Mért hagynám el e hitből rakott fészket?
Még elmosná a felejtés, enyészet!

Heltai Jenő

Szabadság

Tudd meg : szabad csak az, akit
Szó nem butít, fény nem vakít,
Se rang, se kincs nem veszteget meg,
Az, aki nyíltan gyűlölhet, szerethet,
A látszatot lenézi, meg nem óvja,
Nincs letagadni, titkolni valója.

Tudd meg : szabad csak az, kinek
Ajkat hazugság nem fertőzi meg,
Aki üres jelszókat nem visít,
Nem áztat, nem ígér, nem hamisít.
Nem alkuszik meg, hú becsületéhez,
Bátran kimondja, mit gondol, mit érez.

Nem nézi azt, hogy tetszetős-e,
Sem azt, kinek ki volt, és volt-e őse,
Nem bámul görnyedőn a kutyabőrre
S embernek nézi azt is aki póre.
Tudd meg : szabad csak az, aki
Ha neve nincs is, mégis valaki,

Vagy forró, vagy hideg, de sose langyos,
Tüzet fölöslegesen nem harangoz,
Van mindene, ha nincs is semmije,
Mert nem szorul rá soha senkire.
Nem áll szemébe húzott vaskalappal,
Mindég kevélyen szembe néz a Nappal,

Vállalja azt, amit jó társa vállal,
És győzi szívvel, győzi vállal.
Helyét megállja mindég, mindenütt,
Többször cirógat, mint ahányszor üt,
De megmutatja olykor, hogy van ökle....
Szabad akar maradni mindörökre.

Szabadság ! Ezt a megszentelt nevet
Könnyelműen, ingyen ajkadra ne vedd !
Tudd meg : szabad csak az,
Aki oly áhítattal mondja ki,
Mint Istenének szent nevét a jó pap.
Szabad csak az, kit nem rettent a holnap.

Kérdőív

Mikor elnémul megkínzott szived,
Eléd teszik a nagy kérdőívet.

Mit mozdulatlan ajkad elsóhajt,
A láthatatlan jegyző jegyzi majd.

Mit fogsz felelni -- mert felelni kell! --
Az életedet hol hibáztad el?

Hol kanyarodtál balra jobb helyett?
Felelj! Tudod az átkozott helyet?

Ha menned adná isteni csoda,
Mondd: visszamennél még egyszer oda?

Veszett fejszének hajszolva nyelét,
Az út robotját újra kezdenéd?

Míg úz a vágy és sarkantyúz a gond,
Megfutni mernél még egy Maratont?

Mindaz mi hitvány, hazug, és hamis,
Végigcsinálnád, mondd, másodszor is?

Miért? Miért? Új célokért? Avagy
Azért, hogy eljuss oda, hol ma vagy?

Hogy elfelejtve minden régi kint,
Rimánkodhass és harcolhass megint?

Ezért a díjul zsugorin kimért
Keserves, édes, pici életért?

Mert dalaimnak...

Mert dalaimnak azt a részét,
Mely túlnyomónak mondható,
– Minek tagadjam gyöngeségem –
Kegyedhez írtam, kis Kató.

Ínség, veszély, kín meg nem tántorít
És lelki béklyó többé nem szorít.
Hiába őrzi porkoláb s lakat,
Az sose rab, ki lélekben szabad.
Az akkor is, ha koldus, nincstelen,
Gazdag, hatalmas, mert bilincstelen.

Ez nem ajándék. Ingyen ezt nem adják,
Hol áldozat nincs, nincs szabadság.
Ott van csupán, ahol szavát megértve
Meghalni tudnak, és élni mernek érte.
De nem azért dúlt érte harc,
Hogy azt csináld, amit akarsz,

S mindazt, miért más robotolt,
Magad javára letarold,
Mert szabadabb akarsz lenni másnál.
A szabadság nem perzsavásár.
Nem a te árud. Milliók kincse az,
Mint a reménység, napsugár, tavasz,

Mint a virág, mely dús kelyhét kitarva
Ráönti illatát a szomjazó világra,
Hogy abból jótestvéri jusson
Minden szegénynek ugyanannyi jusson.
Míg több jut egynek, másnak kevesebb,
Nincs még szabadság, éget még a seb.

Amíg te is csak másnál szabadabb vagy,
Te sem vagy még szabad, te is csak...
Gyáva rab vagy.

Március

A Rózsadombon már tavasz van,
Dőlnek az édes jó szagok,
Az új madár a régi ágon
Nem énekel még, csak dadog.

Próbálja szárnyát, csiripelget,
Kinéz a fészek peremén,
Köröskörül hány friss rügyecske,
Hány új kukac, hány új remény!

Én, tolla vesztett vén madár, ki
Áttdideregtem a telet,
Talán utószor ünnepelek:
Szervusz, te kedves kikelet!

Mikor fölérsz a Rózsadombra,
Tündérkirálynő közeleg,
Rímek csipognak körülöttem,
Szapora, olcsó közhelyek.

Tündérkirálynő! Cifra jelző
Nyüzöség nyomodban, rengeteg!
Jöttödre, illő tisztelettel,
Ma én is hárfát pengetek.

Dal vagy, virág vagy, napsugár vagy,
Idők vén fáján ifjú ág,
Álom, remény, vágy, szerelem vagy,
Élet, szabadság, ifjúság.

És dalaimnak az a része,
Mely túlnyomónak mondható,
Kegyednek semmiképp se tetszett,
Sőt visszatetszett, kis Kató.

Igaz, hogy önt tegezni mertem,
Ami botránynak mondható,
Mert önt csupán magáznom illik
Vagy kegyedeznem, kis Kató:

De dalaimnak azt a részét,
Mely túlnyomónak mondható,
Mégis szívemből szívhez írtam,
Az ön szívéhez, kis Kató.

Hogy ön hideg maradt s kegyetlen,
Már ez malőrnek mondható,
Ha bánatomban meghalok most,
Magára vessen, kis Kató.

Magára vessen, ha belőlem
Más nem marad meg, kis Kató,
Mint dalaimnak az a része,
Mely túlnyomónak mondható.

Életrajz

Vallomás

Mi ketten egymást meg nem értjük,
Nagyon sajnálom, asszonyom,
De ha nem kellek szeretőnek
Egyébre nem vállalkozom.

Például arra, mit gyakorta
Szónoki hévvel mond kegyed,
Hogy meggyötört szegény szívének
Legjobb barátja én legyek.

Legjobb barát! szavamra mondom,
Megtisztelő egy hivatal,
De nem vagyok hozzá elég vén,
S ön aggasztóan fiatal.

Ön csupa élet, csupa illat,
Lángol vakít, hevít, ragyog,
Hát hogyan szomjaznám a csókját
Én, aki angyal nem vagyok?

Olyan kevés amit kívánok...
Ha osztozkodni restel is,
Legyen a tisztelt lelke másé
Nekem elég a teste is.

Legyen lelkének egy barátja,
Kivel csevegni élvezet,
De ez az örült, ez a mamlasz,
Ez a barát nem én leszek.

Legyen övé minden poézis.
És az enyém: csak ami tény,
Ő oldja meg a problémákat,

És még mi minden! Jó jövődő
Annak, ki fáradt, gyöngé, bús,
Mosoly, derű, fény, biztatás vagy,
Ezerszer áldott március.

Evoé! Itt vagy! Balzsamoddal
Húsíts sok égő sebhelyet.
Tudod-e még, ki voltam egyszer?
Emlékezel rám, kikelet?

Én voltam az, ki...ej, no, mindegy!
Jött sok vad év, zord sáska-raj.
Öreg vagyok már. Új tavasz, te
Fiatalabb vagy, mint tavaly.

Szoríts magadhoz. Jöjj, ölelj meg,
Mint rossz fiát a jó anya.
Szálljon feléd, ha elbúcsúzunk,
Lelkem utolsó sóhaja.

És vidd magaddal ezt a sóhajt,
Fájó, szerelmes levelet,
Ki tudja, hogyha újra eljössz,
Találkozok még teveled?

Habár ez többé nem divat ma,
Nyújtsd búcsúcsókra szép kezéd
S ne vess síromra akkor is majd,
Mikor már régen nem leszek.

Remsey Jenő: Feleség arcképe.

Dal

Az évek elmúltak mögöttem
S ami előttem van, nagyon kevés:
Néhány unott csók, fáradt ölelés.

És semmi, ami izgat és új,
Kipróbált jászol, megszokott alom,
Önönmagán kérődző nyugalom.

Hétköznapi egyformasága,

A ruháját viszont csak én.

Hogy ez a hang szokatlan önnek,
Kétségbe, kérem, nem vonom,
De annak, hogy megértsük egymást
Csak egy a módja asszonyom:

Adjon az Úr, ki egy tenyérből
Rosszat is, jót is osztogat,
Rosszabb erkölcsöket kegyednek,
Vagy nekem adjon jobbakat!

Asztalfiók

Osvát Ernőnek ajánlom

Van egy pár régi levelem
Bezárva egy fiókba.
Van egy pár régi levelem,
De elolvasni nem merem,
Csak őrzöm évek óta.

Ott fekszenek némán, fakón,
Örök homályba rejtve.
Elmúlt fölöttük sok-sok év
És mennyi név és mennyi hév
Itt nyugszik elfelejtve.

Húgom, barátom, szeretőm...
Hány fényvesztett írás!
Az öröm bennük oly kevés,
De mennyi, mennyi szenvedés
És búcsúzás és sírás!...

Emlékeim kriptája ez,
Bent hosszú sorba, holtan:
Eskü, hazugság, szerelem
És néhány hajszál lágy, selyem
S az ifjú, aki voltam.

Van egy pár régi levelem,
De ezzel is törődjek?
Egy este koporsóm felett
A kegyelet vagy gyűlölet
Majd összetépi őket.

Találkozás

El-elmegyek mellette némán,
Én nem nézek rá, ő se néz rám,
Hanem azért halkán, titokban,
A szívünk mégis összedobban.

Vérünk rég halott muzsikája!...
Emlékezünk egy régi nyárra,
Nevető szájra, könnyes szemre,
Valamikor volt szerelemre.

Hamar kihült sok balga vágyra,
Hamar elillant ifjúságra,
Gyér örömökre, sűrű bajra,
Valamikor szép szöke hajra.

Amelyből mindig ugyanazt kapom,
Nincs tarka, ujjongó vasárnapom.

Járnak köröttem üde lányok,
Szemük kíváncsi, orcájuk pirul,
De szüzességük nem nekem virul.

És megy mellettem sok új asszony,
A teste márvány, a haja selyem,
De derekát már nem én ölelem.

És hallok új dalok zenéjét,
Hanem a dal, a bátor, buja, vad,
Nem az én elnyűtt lantomon fakad.

Az évek elmúltak mögöttem
S ami előttem van, nagyon kevés...
Csöndes elmúlás... csöndes temetés.

Öregúr...

1.

Most, hogy napom nyugatra hajlik,
És életem már alkonyul,
Szeretnék lenni, ha lehetnék,
Nyájas, nyugodt, bölcs öregúr.

Gyapothajú, gyapotszakállú,
Csöndes, lehiggadt Mikulás,
Csak mesemondó drága bácsi,
Jó nagyapó csak, semmi más.

Jó nagyapó, ki ül pipázva,
Ráncos kezében estilap,
Csontkeretes pápaszemére
Rásüt az áldott pesti nap...

2.

Ez volna szép! Így ülni csöndben,
Így munka nélkül, szabadon,
Szerény nyugdíjra támaszkodva
A ligetben a fapadon.

Így ülni. Nézni. Mit? A semmit.
Messzi plakáton a betűt.
Fűt-fát, virágot, őszi lepkét...
S a múltat látni mindenütt.

Nézni a parkot, a világot,
Egy arra járó régi nőt,
És ráismerni... Szép leány volt
Vagy ötven évvel ezelőtt.

Életrajz

Az egyszerű szó kedvelője voltam,
Ékes szavak kincsével meg nem áldott.
Nem tépegettem tarka szóvirágot,
Sosem szavaltam, mindig csak daloltam.

Fehér-virágos almafákra,
Fekete, fájó éjszakákra,
Gúnyos, kegyetlen, buta szókra,
Utolsó csókra, első csókra.

Forró, sikoltó esküvésre,
Elfojtva égő szenvedésre,
Reménytelen vad búcsúzásra,
Azóta tartó néma gyászra.

Emlékezünk... s azt, amit érzünk,
Azt, amiért titokba vérzünk,
A szívünk legmélyére rejtjük
S egy óra múlva elfelejtjük.

Diadal

Azt súgja néha-néha lelkem,
Hogy szebbet, jobbat érdemeltem,
Nevem sugárzóbb fénye mellett
Valamicskével több szerelmet.

Sugárzóbb fényt és több szerelmet...
Nem fáj, hogy ebből semmi sem lett
Nem fáj, hogy a remények, álmok
Romján ma egymagamban állok.

Nem fáj, hogy semmit el nem értem,
Ejh, boldogulni nem nagy érdem.
A szenvedésben, pusztulásban,
Bár szomorú - de szebb varázs van.

Hogyha a szívem panaszának
Csak egyszer is visszhangja támadt,
Ha egy dalom könnyet fakasztott,
Mit bánom én a sok kudarcot!

És hogyha egyszer egy leány volt,
Aki egy percig értem lángolt:
Ma fittyet hányok mindenknek,
Mit bánom én, ha nem szeretnek!

Egy dal, amelyet emlegetnek,
Egy csók, amelyet nem felednek:
Bármi rövid volt, bármi rég volt,
De diadalnak épp elég volt.

Háromtól hatig

Elmentem egyszer önhöz édes,
Sok sok ígéretés után,
E diszkrét célra ön kibérelt
Egy kétszobás lakást Budán.
Oh nem valék szerelmes önbe,
Ettől nyugodtan alhatik.
De hát nem tudtam mit csinálni
Háromtól hatig.

Férjem ilyenkor nincsen itthon,
A magány rossz tanácsadó,
Átmentem többször is Budára,
Ez ugye megbocsátható?

Nyájás közönség nyárspolgári tapsát
Sosem kerestem. Mertem írni bátran.
A magam útját álmodozva jártam,
Csodálatos cél: édes céltalanság!

Éltem soká a pesti rengetegben,
Szabad madár, ki ágrul-ágra rebben,
Kegyelt a jósors, balsors üldözött.

Himbált az élet, föl-le, föl-le... mint a
Síró-mosolygó kisfiút a hinta,
Pihét a szellő ég és föld között.

Az én kutyám...

Van egy kutyám, közönséges fajta,
Semmi úri, semmi szép nincs rajta,
Farka lompos, tekintete mérges,
Nem konyít az előkelőséghez.

Nem tudom már, hogy kerültünk össze,
Rossz sorsát az enyémhez kötözte,
És azóta igaz szeretetben
Együtt élünk boldogan mi ketten.

Egy a mással megférünk mi szépen,
Cigánylélek ő is, mint én éppen,
Lusta, léha, könnyelmű is, mint én,
S gyűlöli a szájkosarat szintén.

Éjjelente, amikor a hold süt,
Elkószálunk az utcákon együtt,
Én hallgatok, ő se ugat közbe,
Nem is veszünk soha, soha össze.

Mikor aztán ágyba dőlök reggel,
Odasímul hozzám szeretettel,
Szemembe néz, azt kérdezi aztán:
"Miért is vagyunk oly bolondok, gazdám?"

Kicsiny asztal magányos sarokban,
Szőke szép lány arcképe van ottan,
Szőke szép lány, édes tavasz-álom --
Látod kutyám ez az ideálom!"

Rá se nézek, csak titokba néha,
Nem kell neki a szegény poéta...
De ez a tárgy elkoptatott, régi,
Ugye, kutyám, ne is szóljak neki?

Továbbra is hadd szeressem lopva
Azt a képet abba a sarokba,
De annak a képnek az adója,
Ugye, kutyám, sohse tudjon róla?

Már én, kutyám, megmaradok véled,
Hiszen oly szép ez a cigányélet,
Gyakorta bús, néha-néha víg is,
Ugye, kutyám, meg leszünk mi így is?

Őn oly szelíden tud susogni
Ez engem úgy elandalít...
A végén a babája lettem
Háromtól hatig.

A nagy szerelmi virradatra
Hamar borult az alkonyat,
Eloszlott lassankint a mámor,
Tűzünk lassankint lelohadt,
Ritkábban mentem át Budára,
Őn is csak néha-néha hítt,
Ilyenkor szörnyen untuk egymást
Háromtól hatig.

Ma szakítottunk, hála isten,
Szívem dobog, szemem ragyog.
Nem kell többé Budára mennem,
Szabad vagyok, szabad vagyok!
Derülten nézek a jövőbe,
Csak egy dolog nyugtalanít,
Hogy mit fogok ezután csinálni
Háromtól hatig.

Remsey Jenő: Dunai részlet.

Dal a rózsáról

Egy rózsaszál szebben beszél, mint a legszerelmesebb levél,
Nem tud az írni, aki küldte, és aki küldte már nem él.
Nyugszik a csöndes temetőben, szemét lezárta a halál,
Az ő porából nőtt e rózsa, e rózsa, rózsa, rózsaszál.

Az ő porából nőtt e virág, életre kelt a néma rög.
Meghalt a lány, de él hűsége, és él szerelme, mely örök.
Átragyog az a bús koporsó, a sírgödörből is kiszáll:
az ő emléke ez a rózsa, e rózsa, rózsa, rózsaszál.

Egy rózsaszál, ezt hoztam én, benne az ő szerelme ég,
Így tud a hűséges szerelmes a síron túlról szeretni még.
Nyugszik a csöndes temetőben, szemét lezárta a halál,
Az ő porából nőtt e rózsa, e rózsa, rózsa, rózsaszál.

Nyugszik a csöndes temetőben, szemét lezárta a halál,
De él szerelme, ez a rózsa, e rózsa, rózsa, rózsaszál

Betét dal a "János vitéz"-ből. Kacsóh Pongrác
zenéjére.

